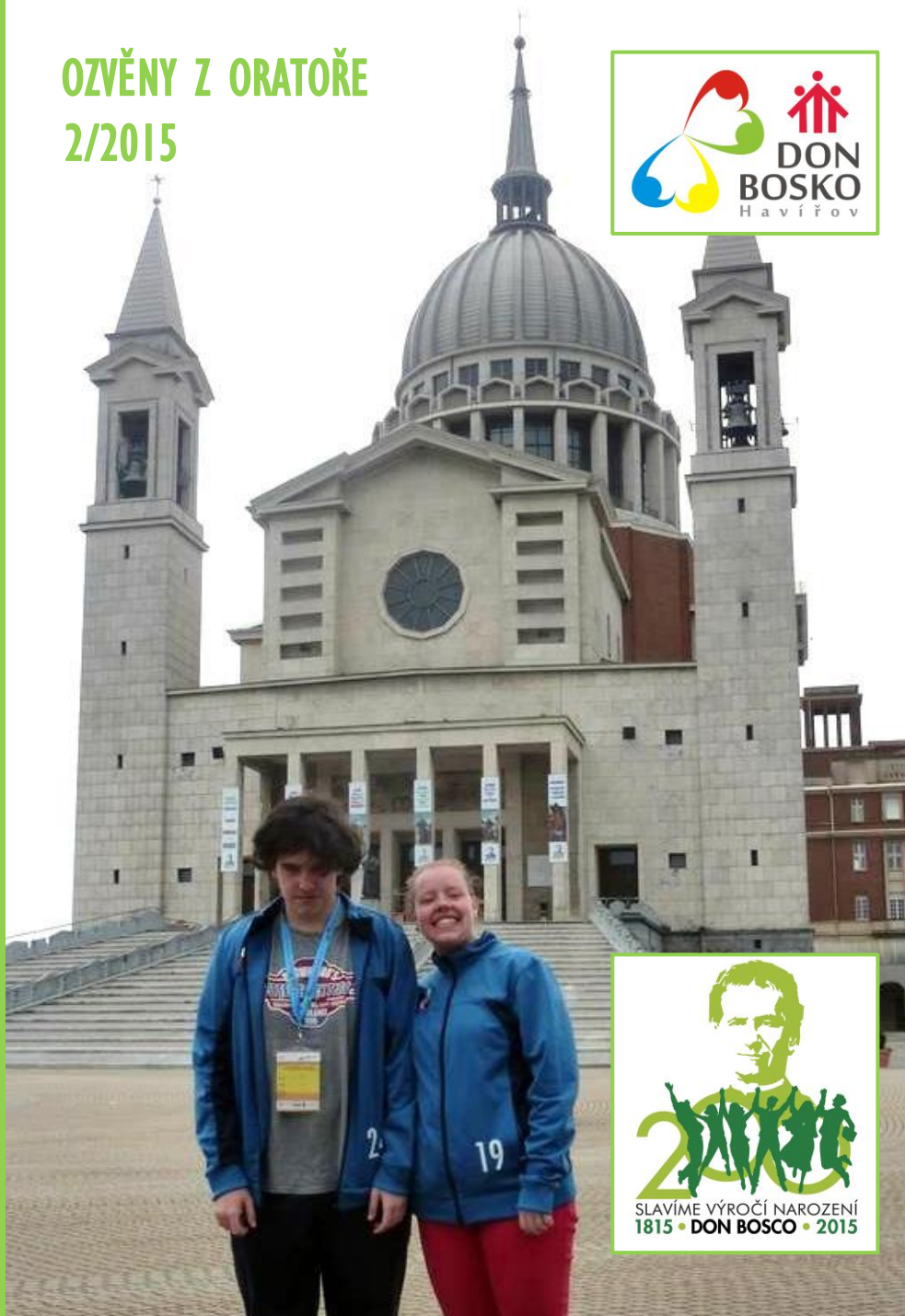

OZVĚNY Z ORATOŘE

2/2015

OBSAH:

Zlatý Turín 2015	3
Taekwondo WTF Don Bosko a Kolín cup 2015	6
Ledové království	7
O nestrannosti	8
Studium pedagogiky pro pedagogy volného času	9
Běžný život v klubu Přístav	10
Cesta tam a zase zpátky	11

ZLATÝ TURÍN 2015

Právě jsou za námi další Mezinárodní salesiánské hry, které se konaly od 29. 4. do 3. 5. 2015. A jelikož máme 200. výročí od narození Dona Boska, tak jsme se vypravili přímo do srdce salesiánů – do italského Turína. Letos se her zúčastnili dva stolní tenisté z Havířova a dva fotbalové týmy z Ostravy. Pokud vás zajímá, jak jsme se tam měli, čtěte dále.

DEN 1

Den, kdy jsme se všichni dočkali a vyrazili na další Mezinárodní hry. Po malém problému s ostravským automobilem jsme okolo 13,00 hodiny konečně vyrazili. Jelo se do Waldwinkelu, ve kterém je Don Bosko hotel a učiliště. Dokonce tam mají i Don Bosko obchod. Prostě vesnička, která Don Boskem žije. Ubytování nám zařídil ředitel ostravského střediska Jirka Čaha, který se zná s tamním ředitelem. Měli jsme pěkné ubytování, bohatou večeři a ještě lepší snídani.

DEN 2

Ráno jsme pokračovali směr Turín. Cesta ubíhala a pomalu jsme ukrajovali kilometry. Asi nejzajímavější částí cesty byl průjezd Alpami ve Švýcarsku. No a k večeru jsme dorazili do Turína. Měli jsme slíbené lístky na fotbalové utkání Juventus-Fiorentina, ale bohužel se to jaksi zašmodrchovalo a z fotbalu nakonec nic nebylo. Tak jsme se v klidu zaregistrovali, povečeřeli a jeli na hotel. Po ubytování následovalo krátké setkání naší výpravy, kde jsme si sdělili, jak to bude vypadat v následující dny.

DEN 3

Stolní tenisté a fotbalisté odjeli každý na svá sportoviště. Fotbalisté měli na programu první utkání ve skupinách a stolní tenisty čekala čtyřhra. Turnaj čtyřher byl celkem netradiční. Hráli všichni dohromady a navíc dvojice se náhodně losovaly. Po prvním kole se vítězové opět dali do koše a dvojice se opět losovaly. Na další zápasy už potom zůstaly stejné. Vanesa hrála s Belgičanem a Matěj s Polákem. Nakonec se setkali až ve finále, ve kterém se z vítězství radoval Matěj. Fotbalisté měli za sebou dopoledne také první zápasy. Zde se potvrdila kvalita zahraničních týmů a oba ostravské týmy docela vysoko prohrály, i když jsme jim fandili s plných plic. Po večeři jsme šli na slavnostní zahájení, které se organizátorům docela povedlo. K vidění byli zpěváci, sportovci, akrobaté a velice zábavný komentátor. Tím skončil první den her.

DEN 4

Od rána jsme byli opět na sportovištích. Ve stolním tenise si odehráli mladší chlapci základní skupiny a čtvrtfinále. Náš jediný zástupce Matěj všechny zápasy zvládl a tak se po prvním dni dvouher dostal do semifinále. Fotbalisté pokračovali ve svých ne moc dobrých výkonech, ale byla na nich vidět snaha o zlepšení. Přece jenom byli na turnaji takové úrovně poprvé, takže získávali hlavně zkušenosti. Odpoledne jsme se prošli po turínských parcích a poznali okolí Turína, v jehož části byla vytvořena „olympijská vesnice“ pro salesiánské sportovce. Po večeři jsme se vydali do rodiště Dona Boska, kde jsme také zakončili další den na hrách.

DEN 5

Tento den byl důležitý pro dívky. Ty si totiž odehrály svůj turnaj dvouher. Vanesa hned na první zápas hrála s loňskou vítězkou her, které se konaly v Bratislavě. Po velkém boji s ní prohrála 3:2 na sety. Pak ji čekaly těžké soupeřky z Polska a Belgie. Všechny ostatní zápasy však Vanesa zvládla a obsadila tedy pěkné druhé místo v kategorii dívek. Fotbalisté pokračovali ve svých zápasech. Sice opět prohráli, ale souhra byla opět o něco lepší. Odpoledne jsme si prošli zajímavá místa Turína a ochutnali vyhlášenou italskou zmrzlinu. S tou naší se to opravdu nedá srovnávat. Na večer pro nás organizátoři připravili mši v bazilice Maria Ausiliatrice/Valdocco.

DEN 6

Hry se pomalu blížily ke konci. Sportovci před sebou měli poslední den. Matěje čekaly poslední dva zápasy. Nejprve zvládnul semifinále 3:1 a poté vrchol turnaje. Finálový zápas, který byl hodně těžký. Soupeř měl dokonce matchball, ale Matěj se nevzdal a finále nakonec vyhrál 3:2 na sety. Fotbalisté také odehráli svá poslední utkání. Byly to znovu prohry, ale bylo vidět velké zlepšení oproti prvním zápasům. Pro zpestření jsme si pak dali ještě turnaj ostravských fotbalistů, kteří poskládali tři týmy, proti trenérům a stolním tenistům. Hrál se o zmrzlinu, takže motivace byla. Tým trenérů a stolních tenistů všem ukázal, jak se hraje fotbal a s přehledem turnaj bez porážky vyhrál. Večer už se jen slavilo a předávaly medaile. Sice to byl trochu chaos, ale to nám nezkazilo dobrou náladu a získali čtyři poháry za dvě první a dvě druhá místa.

DEN 7

Jedeme domů. Cesta byla velice dlouhá a domů jsme dorazili až druhý den okolo půl čtvrté. Po cestě jsme ještě stihli zhodnotit se všemi účastníky právě skončené hry, které si naše výprava určitě užila. Příští rok, pokud bude zájem sportovců, se pojedou opět po dvou letech do Bratislavy.

Jirka

TAEKWONDO WTF DON BOSKO KOLÍN CUP 2015

Začátek letošní sezóny oddílu Taekwondo WTF nezačíná vůbec špatně. Pan ředitel nám pořídil nové oddílové bundy, takže již jsme schopni se ve větší hale rychleji najít. Bundy na Kolín byly pro děti velmi příjemným překvapením, ale také motivací více jezdit a účastnit se závodů.

Naši závodníci se zúčastnili závodů poomse (technických sestav) v Kolíně dne 19. 4. 2015 a to velmi úspěšně. Závodilo se ve všech kategoriích. Nikdo neodešel s prázdnou. Úspěšní byli jednotlivci, dvojice, ale na trojice se bohužel z časových důvodů již nedostalo, jelikož nám jel poslední vlak. Cvičenci však podávali velmi dobré výkony a vždy postoupili alespoň do dalšího kola. Jiní si odnesli domů placku v podobě 2. nebo 3. místa 😊. Ale odměny stály za to, jako každý rok v Kolíně se jednalo o zajímavé drobničky, např. barva na výmalbu bytu, značkové parfémy, trička, korejské drobničky, hračky, usb flashky apod.

Doufáme, že to stejně dobře roztočíme i v Hradci nad Moravicí a dalších závodech do konce sezóny.

Doxyy

LEDOVÉ KRÁLOVSTVÍ

Zachránit království před věčným mrazem a vysvobodit uvězněnou princeznu. Tak zněl úkol pro odvážné družiny během jarního příměstského tábora na Šumbarku. Cesta to však byla nelehká a číhalo na ní mnoho překážek. Družstva musela například vyprostit dopis z kusu ledu, uniknout před čarodějem, projít labyrintem nebo rozluštit zakleté zprávy. Plánovanou výpravu na horu Girovou jsme museli kvůli deštivému počasí zrušit, za to jsme si však užili návštěvu Světa techniky v Ostravě. Nakonec se vše podařilo – čaroděj byl poražen, princezna vysvobozena a království zachráněno. Dětem se příměstský tábor líbil a užily si jej.

A co nás čeká v létě? Příměstské tábory a soustředění budou na Šumbarku probíhat takřka celé prázdniny. Pro děti je připravena spousta her, zábavy, výletů a lákadel. Vyzkoušíme si laserovou střílnici, zajedeme na adventure golf, svedeme laserovou bitvu, zavítáme do útrob Země a mnoho dalšího...

Ondra

O NESTRANNOSTI

Kvalita mezilidských vztahů ve společenských a pracovních kolektivech kromě jiných faktorů závisí také na tom, jak lidé k sobě dokážou být nestranní - jak se snaží ke každému jedinci chovat adekvátně k celému spektru charakterových, názorových a pracovních vlastností. Znamená to vlastně snažit se být ke všem spravedlivým. Souhlasím-li v některých věcech s někým, neznamená to, že už se vyhnu tomu, abych mu někdy řekl, co dělá špatně nebo s čím s ním nesouhlasím. Můžu se s někým rozcházet v ideových nebo duchovních záležitostech, ale v konkrétních praktických věcech být ve shodě. Zvláště k těm, kteří jsou nám blízcí řečí srdce, bychom měli být upřímní a snažit se jim říkat to, co si myslíme - abychom se nedopouštěli tzv. falešného kamarádství. Nestrannost také znamená, má-li někdo tuhé a velké ego, nebo trpí-li někdo představami o své výlučnosti nebo nadřazenosti, nebudu používat nemístné ohledy a podbízet se mu, a tak ještě více nafukovat jeho ego, ale budu reagovat tak, že jeho ego bude pohoršeno. V opačném případě bych vlastně takovému člověku škodil. Nestrannost je - myslím si - jedním ze základů zdravé a dobře fungující demokracie, která je prostá klikaření a hesla "kdo nejde s námi, jde proti nám".

Nestrannost je opakem politikaření. Jde tu vlastně o respekt k osobním svobodám a zájmům každého.

Lubomír Děcký

Ilustrativní
obrázek

STUDIUM PEDAGOGIKY PRO PEDAGOGY VOLNÉHO ČASU VYKONÁVAJÍCÍ DÍLČÍ PŘÍMOU PEDAGOGICKOU ČINNOST

Jedná se o čtyřiceti hodinový kurz pro externisty, kteří u nás pracují a nemají ještě potřebné pedagogické vzdělání.

Cílem kurzu bylo předat účastníkům základní vědomosti a dovednosti v oblasti pedagogiky volné času a vést je k tomu, aby získané poznatky aplikovali do vlastní pedagogické práce. Jednotlivé vzdělávací bloky byly rozděleny na:

- Volný čas
- Osobnost pedagoga
- Cílová skupina
- Pedagogický proces
- Příprava konkrétní pedagogické lekce

Všechny lekce probíhaly o víkendu

prezenční formou. Začátek studia jsem stanovila na 20. února 2015. V hodinách se mi osvědčilo, že jsem do výuky zařazovala i příklady dobré praxe, diskuze a příspěvky studentů. Také delší bloky si studenti pochvalovali, protože se jim učivo lépe pamatovalo. V kurzu vládla příjemná, přátelská atmosféra.

Aby studenti získali osvědčení, museli ještě zvládnout test z teorie pedagogiky a psychologie. Dalším úkolem bylo napsat závěrečnou práci, jejímž úkolem bylo zpracovat jednu ukázkovou výukovou hodinu. Nakonec jsme se všichni sešli u ústních závěrečných zkoušek. Studenti si vytáhli otázku, o které pak pohovořili. Všech 23 studentů v sobotu 14. března 2015 kurz úspěšně absolvovalo. Teď už jen čekají na osvědčení. Přeji všem studentům, ať je práce s dětmi baví a všechno, co se naučili, ať zúročí.

Anička

BĚŽNÝ ŽIVOT V KLUBU PŘÍSTAV

Je to již dva a půl roku, co funguje nejmladší klub střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově v lokalitě Prostřední Suchá. Za dva roky jde vidět, jak pobočka pomalu roste. Na začátku naší práce bylo přihlášeno něco málo přes 50 klientů, dnes již je to dvakrát tolik a počet nově příchozích dětí postupně stoupá. Klub je založen na zájmových útvarech, volnočasovém programu většinou venku za pěkného počasí, čtvrtěčným slůvkem a drobných akcích. Pro

děti je letos opět připraven také příměstský tábor Z pohádky do pohádky. Běžnou záležitostí se staly boskáče, které děti sbírají za účast na zájmových útvarech, za pomoc vedoucím, za soutěže apod. Na konci měsíce května pak proběhne vyhodnocení aktivních dětí za půlroční snahu formou drobných odměn. Běžný den v klubu je živý, veselý, soutěživý a především užitečně tráveným časem, který má smysl. Za práci v klubu jsme vděční i dobrovolníkům a externistům, bez kterých bychom se v Přístavu moc neobešli.

Doxyy

Pokud vám to připomíná název jedné knížky, tak opravdu jenom náhodou. Nemá to nic společného s J. R. Tolkienem a jeho tvorbou. Naopak to souvisí se salesiánskými misemi v Bulharsku. Jeli jsme tam a zase zpátky. Ale pěkně jedno po druhém. V havířovském středisku Don Boska se snažíme vést a doprovázet dobrovolníky celý školní rok. Nabízíme jim společenství dobrovolníků a animátorů, kde mají možnost hlouběji poznat dílo sv. Jana Boska. Loni jsme byli na pouti v Turíně a letos jsme chtěli poznat Salesiánské misie v Bulharsku. Nebylo to samo sebou, tato myšlenka už byla na světě dlouho, ale realizace čekala až na tento rok, kdy je na dobrovolnické službě v Kazanlaku Dominik zvaný Kuchtík. Tak proč ho nenavštívit, že? A spojit tak příjemné s užitečným.

Načetli jsme si příslušné informace. Nikdo z nás totiž nikdy v Bulharsku ani na misiích nebyl. Když jsme zjistili, kdeže to město leží, tak jsme se mírně orosili. Je to mimo Schengen. A jede se tam buď přes Rumunsko, nebo Srbsko. Sháněli jsme informace o potřebných cestovních dokladech. Sláva, stačí občanka. Horší to bylo s pocitem bezpečí při cestě na Balkán. Pod vlivem internetových cestopisných příspěvků, jsme opravdu nevěděli, do čeho jdeme. Nakoupili jsme jídlo na tři dny, dárky pro celníky i komunitu, pojistili proti nenadálým příhodám náš staříčkový ford Tranzit a devítičlenná posádka v neděli 22. 2. vyrazila z Havířova směr Kazanlak. Přece jenom jsme jeli na jistotu, nechtěli jsme nic riskovat, a proto jsme měli zajištěný nocleh v Maďarském Szegedu. Což se ukázalo jako velice prozíravé. Už na 114 km nám odešly zásuvky v autě, a tím pádem přestala jít GPS a nemohli jsme nabíjet mobily. Přesto se nám večer podařilo zaparkovat před rodinným domem, kde jsme měli dohodnuto ubytování. Majitel byl asi vysloužilý voják, mluvil každé slovo jinou řečí a nabízel drink. Na přivítanou. Ubytování za 70 euro pro 9 lidí se zdálo být ucházející, ale pro pitnou vodu jsme se raději vrátili do auta a čerpali z našich zásob minerálních vod z Česka. Překvapení nás čekalo před usnutím. Vincent dobrovolník a jeden z řidičů mi zaťukal na rameno a říkal: „Jindro, nebude vadit, že nemám občanku?“ On totiž ale neměl ani pas. Jen řidičák. Byl večer před odjezdem běhat, a občanka mu zůstala v kapse

v bundě v Havířově. Nu, pomodlili jsme se. Děcka říkaly, jedeme za Don Boskem, to musí projít, určitě ho pustí přes srbskou hranici. Ale nepustili. Ani když jsem jim ukázal občanku v jpg na mobilu, jak mu ji poslali rodiče z domova. Nu co teď? Tak z hranic zpět do Szegedu. Naštěstí náš veterán měl volný apartmán. A mohli jsme tam Vince nechat, že ho přibereme ve čtvrtek cestou zpátky. A tak měl chlapec za 20 euro na den na program třídní poznávání krás Szegedu. My ostatní jsme na druhý pokus překročili hranice do Srbska. Krajina i celá zem působila stísněně a nevyrovnaně, pořád bylo cítit dědictví války. Rádi jsme vyjížděli na bulharské území. Sice bez GPS, ale měli jsme zato popis cesty od otce Petra Němce, který je na misiích v Bulharsku už 20 let. Jednou jsme sice zabloudili, ale nakonec jsme v pondělí před půlnocí vyjížděli do brány české Salesiánské misie v Kazanlaku. Bylo to radostné shledání po všech těch cestovních útrapách.

Pobyt v Kazanlaku jsme ráno v 7 zahájili modlitbou ranních chval v bulharštině. Ten, kdo se kdysi nebo i dnes učil ruské básničky, byl ve výhodě.☺ Čekal nás dopolední program ve Staré Zagoře.

Město o cca 150 tis. obyvatelích. Přivítali nás otcové Jiří Georgi Svoboda, Martin Jílek, Jarda Fogl. Do party ještě nutno započítat indického spolubratra Don Bora, který studuje v Římě a dvě dobrovolnice, bydlící v pronajatém bytě. Tato sestava se zde stará o rozvoj díla Don Boska. Komunita sídlí v církevní budově, kde mají místnost jako kapli pro farnost sv. Cyrila a Metoděje, sál pod kaplí, kde je oratoř, a místnosti pro zázemí komunity. Nebude dlouho trvat a postaví si kostel, školu a dům v blízkosti machaly, což je romská čtvrť. Má 15 000 Romů, a toto ghetto je velice obtížné navštívit jen tak z venku. Pouze bodyguardi saleziáni nám dodali patřičný kredit a mohli jsme projít uličkami těchto starozagorských Stínadel. V této machale participuje a přizívuje se na práci pro Romy 35 organizací, většinou za evropské granty. Nikde nejsou vidět, ale činnost vykazují. Na rozdíl od našich spolubratří, kteří žádné granty nemají, a dělají misijní práci zadarmo. V pronajatých místnostech na kraji ghetta denně doučují a vedou oratoř a kroužky. Mráz nám běhal po zádech, když jsme šli ve dvou skupinkách hlavní třídou této machaly. Hned nás obklopila spousta dětí z oratoře, ale i výrostci, kteří se chtěli fotit s našimi blondýnami. Domky nuzné, chudé i luxusní. Kvete tady chudoba i bohatství založené na kriminalitě. Oddechli jsme si, když jsme prošli na konec ghetta. Zde jsme uviděli pláň, kde státní úřady nechali buldozery srovnat se zemí asi padesát domků, které byly postaveny bez stavebního povolení. Ještě bylo ve vzduchu slyšet pláč a výkřiky, když policie obsadila a násilím vyváděla lidi z jejich domovů a zakousli se do nich buldozery. 500 metrů odsud právě začali na oploceném pozemku elektrikáři zapojovat přípojku pro budoucí salesiánský areál.

Naši hostitelé nás zavedli do vesnice Kalitinovo. Tak chudou oratoř jsme nikdy a nikde neviděli. Komunistický kulturní dům, kde z jedné přilepené místnosti je oratoř. Jen beton, kamna, pár židlí a střecha, kam zatéká. Zatím pronajato na tři roky. Před pěti lety přišla skupina tamních obyvatel za saleziány s prosbou o katecheze, a tím započala rozrůstající se činnost v této vesničce. Hrají tady na 4 kytary a v sobotu mají katecheze. Dobré dílo se chváří samo, a proto zde nedávno začali jezdit i děti z jiných okolních vesnic. S příjezdem našich aut k oratoři se objevil i Vasko, místní aktivista, který jedno dítě ztratil, a druhé mu i s ženou zemřelo v bříšku, když jeli do porodnice. Tak hledá odpověď na Boží záměr, proč a jak má dále naplnit svůj život. Co

mu tím Pán chtěl říci. On je dnes jedním z hlavních tahounů v místě Kalitinovo. Jako kulturní vložka byla návštěva památníku obránců Staré Zagory, prohlídka vykopávek z říše římské, trácké hrobky a starozagorské mešity. Ochutnali jsme také typickou bulharskou stravu, což představuje šopský salát, opečené brambory (snad ke všemu dávají), a prlenku - což je placka pizzového těsta něčím namazaná. Utahaní jsme se vrátili do Kazanlaku, kde jsme zalehli, a byli rádi, že jsme rádi. První den byl velice výživný na zážitky.

Další den jsme začali ranními chválami a východní liturgií v kostele sv. Martina. Otec Petr Němec nám vysvětlil liturgické symboly i struktury východního ritu. Byl to pěkný zážitek. Zpívaná liturgie působila na nás jaksi vznešeněji a tajemněji. Neškodí občas takto změnit lokál. Přednáškou otce Petra Němce o historii salesiánského díla v Bulharsku jsme pokračovali po tradiční ranní kávě. Ta musí být, i kdyby trakaře padaly. Všemmu dodalo kouzlo a sentiment prohlížení staré kroniky, kde mnozí spolubratři byli k nepoznání. Inu dvacet let je vidět. Ale je také vidět, kolik se toho za dvacet let udělalo!!! Překvapením pro mě bylo, když jsem se dozvěděl, že mezi prvními kandidáty bulharské misie byl i nynější provinciál Petr Vaculík. Dneska zde jsou tři misionáři Petr Němec (ten je zde od prvopočátku), Petr Kalas (jako dočasný zástup za Petra Cvrkala, který se má vrátit zpět) a dobrovolník Dominik Honěk. Ještě zde patří Jarda Růžička toho času studující v Římě teologii.

Kazanlak - město s 50 000 obyvateli, se svojí romskou machalou oddělenou od okolního světa zdí, s továrnou na zbraně Arsenal,

a místem světoznámého růžového oleje. Toto mi připomnělo okamžitě sen Don Boska o růžové aleji. Vpravdě salesiánské místo ten Kazanlak. A to není všechno, v pohoří stará planina je hora Buzludža, kde na vrcholu stojí památník komunistického impéria SSSR. Připomíná UFO s komínem od krematoria. Betonový kolos jsme navštívili za šíleného větru, mlhy a na tu dobu i zimy. Neviděli jsme na krok. Vše bylo proti nám, i příroda. Jako bychom neměli navštěvovat tyto chrámy zla, ale držet se Krista. Jako poučení z historie to však byla výchovná cesta. Těm nejodvážnějším se podařilo vlézt průlezem dovnitř, podobně jako Rychlým šípům do opuštěného kostela sv. Jakuba, a Bohu díky jim nic na hlavu nespadlo. Ani srp ani kladivo, umístěny ve stropě této dezolátní monumentální stavby. Podle legendy zde na tomto místě byla tajně v 19. století založena bulharská komunistická strana. Brrrrr. Neviděli jsme však nic, a tak jsme jen vzpomínali na obrázky z YOUTUBE, kde se právě nacházíme, a jak to vypadá. Byli jsme tak zničení, že jsme už nikam nejeli a vrátili se do Kazanlaku. Odpočinkem byla katecheze v klubu OAZIS, jako součást programu kazanlacké oratoře. Ta se zde vede tak, že od 15 – 16 hodin je duchovní blok a po něm fotbálek na perfektním hřišti. Fotbal může být kvůli místní siestě právě až od 16 hodin. Kdo nejde na katechezi, nejde na fotbal. Velice jednoduché. Přesně jako Don Bosko. Nejdříve pomodlit, a pak chůze po laně. U nás by byl hned problém s nucením k náboženství, vymýváním mozků atd. Pokud nás bude platit stát, tak určitě to tak vždy bude. O co lehčí to mají misionáři závislí jen na darech dobrodinců a pracujících na boží vinici. Bože díky za tu lekci. Fotbal česko-bulharský s místními „romáky a internátníky“ byl několikrát přerušen deštěm. Ale bylo vidět,

že mladým to nevadí. Na celém světě se domluví a u fotbalu dají dohromady. V Kazanlaku je také totiž internát, pro 4 chlapce. V době naší návštěvy zde byli Mitko 1, Mitko 2 a Isus. Chlapci mají pevný denní řád, včetně duchovního, pracovního nebo volnočasového programu. A samozřejmě učení. To na prvním místě. Přebývají v novém domě naproti fary, který

salesiáni nedávno získali včetně pozemku.

Poslední večer jsme místo nákupu suvenýrů využili na poslední večerní procházku Kazanlakem. Den odjezdu byl trochu poznamenán smutkem kvůli loučení. Ale také radostí ze setkání, které se normálně v ČR nedá domluvit. Přijel Kuba Švanda a Petr Nešpor na sobotní zabijačku. Salesiánské bulharské prase.☺ Následovala modlitba, požehnání, poslední fotografie s internátníky, kteří si kvůli tomu nechali ujet autobus do školy. Poslední stisky rukou a přátelská objetí. A pak už jen nastartovat a směr Szeged pro našeho trosečníka Vince. Sešli jsme se a zdárně dorazili po dvou dnech zpět do Havířova. Tato misijní návštěva v nás zanechala spoustu hlubokých zážitků. Shodli jsme se na jednom – velkém obdivu spolubratrům v Bulharsku, a že jsme rádi, že žijeme v ČR. Amen.

Jindřich Honěk, ASC
ředitel

OZVĚNY Z ORATOŘE

HAŠKOVA 1, HAVÍŘOV-MĚSTO, 736 01 TEL. 596 810 145 VYŠLO: 31. 5. 2015